

РЕШЕНИЕ

№ 6595

гр. София, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **445** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалбата на Д. Г. Л. и Б. Х. Л., като наследници на В. Б. Л., чрез адвокат Б. срещу Решение № 1040-21-667/10.12.2019г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 23619 от 14.10.2019 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което злополуката, претърпяна от В. Л. на 19.11.2018г., не е приета за трудова злополука. Жалбоподателите навеждат доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство и неспазване на материалния закон - чл. 58 и чл. 60 от КСО. Считат, че административният орган е постановил решението си без да изследва и установи релевантни факти и обстоятелства от значение за случая. Оспорват констатациите в Протокол № 67/01.10.2019г., за които твърдят, че не е проведено пълно разследване, не са разпитани свидетели, не са събрани достатъчно относими доказателства. Считат, че неправилно административният орган не е приел злополуката с В. Л. за трудова, обосноваващ този си извод единствено с предоставен от осигурителя „график“. Молят за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателите лично и чрез от адв. Б. поддържат жалбата. Претендират направените в съдебното производство разноски.

Ответникът-Директорът на ТП на НОИ С. град чрез юрисконсулт А. оспорва жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за

прекомерност на адвокатския хонорар.

Заинтересованата страна [фирма], чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На основание чл. 57, ал.2 КСО като наследник на В. Б. Л. и в срок Д. Г. Л. е декларирала в ТП на НОИ С. град трудова злополука по чл. 55, ал. 2 от КСО с вх. № 691 от 03.08.2019г., претърпяна на 19.11.2018г. в [населено място], по път за работното място, казино Б., с посочени данни за осигурителя: [фирма], ЕИК[ЕИК], с пострадал В. Б. Л. на длъжност „крупие“.

По повод декларираната трудова злополука съгласно чл. 59 от КСО по е открито досие № 23619. На основание чл. 58, ал. 1 от КСО и чл. 7, ал. 1 от НУРПОТЗ, ТП на НОИ – С. град е извършило разследване на злополуката. На основание чл. 58, ал. 6 от КСО резултатите от разследването са оформени в протокол № 67/01.10.2019г. от Комисия, назначена със Заповед № 1015-21-199/28.08.2019г. на Директора на ТП на НОИ-С. град. Въз основа на данните, съдържащи се в досието е установено, че В. Б. Л. има трудово правоотношение с осигурителя [фирма] на длъжност „крупие“, с място на работа казино Б. на пълно работно време-8 часов работен ден и е осигурена за всички осигурени социални рискове съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО. Съобразно данните от декларацията и приложенияте към нея протокол № 01/14.08.2019г. за разследване на злополуката от осигурителя, трудов договор № 9/24.02.2017г., длъжностна характеристика, книга за начален инструктаж, книга за периодичен инструктаж, работен график за м. ноември 2018г., заповед за регламентиране на сменния режим на работа, Констативен протокол №К-735/19.11.2018 г. от О”ПП”-СДВР; обяснение от П. Ж.; съдебномедицинска експертиза на труп № 757/2018г.; препис-извлечение от акт за смърт № 0573/20.11.2018г.; удостоверение за наследници, е установено, че на 19.11.2018 г. около 07.30 часа В. Л. при управление на лек автомобил в района на около 100 м. от моста над ЖП линия С.–Б., участва в ПТП с друг автомобил, вследствие на което е починала на място.

С Разпореждане № 23619 от 14.10.2019 г. длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО не е приело за трудова злополука, претърпяна от В. Л. на 19.11.2018г., като в мотивите е изтъкнато, че с оглед установените данни не е налице сложния фактически състав на чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО, тъй като не е безспорно доказано наличие на функционална връзка, т.е. че пострадалата е пътувала до работното си място. Длъжностното лице е посочило в мотивите, че съгласно предоставените от осигурителя документи, на 19.11.2018 г. В. Л. не е следвало да бъде на работа. Разпореждането е обжалвано от наследник на В. Л., майка и Д. Л. с жалба вх. № 1012-21-1930/28.10.2019г. В хода на административното производство и в изпълнение на задължението си за служебно събиране на доказателства са изискани допълнителни обяснения от управителя на [фирма] и от М. Л.-сестра и бивш служител на същото казино, с цел изясняване на графика за работа споделян във вайбър група към деня на инцидента, както и обяснения от колеги били на работа в този ден. В отговор вх. № 1012-21-1930#3/08.11.2019г. последната посочва, че в деня на инцидента В. Л. е тръгнала от семейното им жилище в 07:10ч. с личния си автомобил за работа, т.к. работното време било от 08:00 до 20:00ч. Нощна смяна по график били Р. С. и Г. Г., които В. е трябвало да смени. В деня на злополуката е получила в личния си чат в

месинджър съобщение от П. Ж., къде е сестра и защо не се явила на работа. С писмо вх. № № 1012-21-691#5/20.11.2019г. от [фирма] са постъпили обяснения от служителите П. Ж. и Г. Г., които са декларирали, че никога не са имали вайбър група за обмяна на графици и че на 18.11.2018г. първа смяна е била Н. Т., втора П. Ж., като я е сменила на 19.11.2018г. Г. Г..

В представения от [фирма] график, наименован „работен график и отчитане явяването и неявяването на работа за м.ноември 2018 г.“, са отразени: сумарно отчитане на работното време за м. ноември 2018 г.; име и презиме на служителите; име на обекта, дни от месеца, отработени дни, неявявания, нощен труд, извънреден труд; отразен е и сменния режим на работа, който е регламентиран със заповед на управителя на [фирма] и е в сила от 01.02.2017г. Графикът съдържа име на обекта, в който се полага труд, подписи на лицата, които са го съставили и утвърдили. Видно от графика В. Л. е в почивка в периода от 15.11.2018г. до 19.11.2018г. включително. Първата ѝ /дневна/ смяна след почивка е отбелязана на 20.11.2018 г. Следователно, съгласно представения „работен график и отчитане явяването и неявяването на работа за м. ноември 2018 г.“, на 19.11.2018 г. /деня на злополуката/ В. Л. не би следвало да бъде на работа. От друга страна бил предоставен, разпечатан от мобилния телефон на В. Л. „работен график на крупията за м. ноември 2018г.“, в който са отразени имена на служителите, длъжност, дни на месеца, смените на работа отбелязани с букви „д“ и „н“. Според този график дневна смяна е била Г., нощна -Р. и М., а на 19.11.2018г. дневна смяна е трябвало да бъде Р.(В.). Този график според решаващия административен орган не може да бъде приет като автентичен частен документ, който се ползва с доказателствена сила относно датата на съставяне и в тази връзка като доказателство за разпределение на работните часове за месец на посочените в него лица. Предвид тези данни е приел, че не е установена функционална връзка между извършваната от В. Л. работа и настъпване на увреждането, следователно не е налице сложният фактически състав на чл. 55, ал. 2 т. 1 от КСО за квалифициране на злополуката като трудова. С издаденото Решение № 1040-21-667 от 10.12.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град жалбата на Д. Л. е оставена без уважение, а Разпореждане № 23619 от 14.10.2019 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което злополуката претърпяна от В. Л. не е приета за трудова е потвърдено.

Във връзка с досъдебно производство № 11431/2018 г. по описа на сектор РТП-ОР-СДВР, са назначени и изготвени: Съдебномедицинска експертиза на труп № 757/2018г. от съдебен лекар УМБАЛ [фирма] и Съдебно-химическа експертиза от В. Д. -химик при К. УМБАЛ [фирма], Комплексна медицинска и автотехническа експертиза от д-р А. Х. при К. и инж. И. Т. – специалист по технология и организация на автомобилния транспорт. Разпитани са свидетели на ПТП.

Видно от заключението на Съдебномедицинска експертиза на труп № 757/2018г. от съдебен лекар УМБАЛ [фирма] е установено, че причината за смъртта на В. Л. е съчетаната открита черепно-мозъчна травма и закрыта гръдна травма, които могат да се получат при въздействие върху тялото с голяма кинетична енергия при ПТП.

Според заключението на Съдебно-химическа, негативните резултати от С. № А-649/2018г. и С. № 593/2018г. дават основание за извода, че непосредствено преди смъртта си починалата не е била повлияна от алкохол, наркотични вещества и силно упойващи лекарствени средства.

Съгласно заключението на Комплексна медицинска и автотехническа експертиза причината за настъпилото ПТП е субективните действия на водача на л.а. Ф. Поло със

системите за управление на автомобила, който е отклонил управлявания от него автомобил в лява, като е навлязъл върху платното за движение в насрещното движещите се автомобили и е настъпил удар с л.а. Ф. К.. Действията на водача на Ф. Поло са били провокирани от неравности върху платното за движение.

В хода на съдебното производство е прието заключение на Съдебна компютърно-техническа експертиза, допуснато по искане на жалбоподателя, което се цени от съда като добросъвестно и компетентно. Според заключението потребителските акаунти на В. Л. във Ф. и приложението М. са с изтекла валидност и неактивен вход, но на устройството са налични три снимки на екран, с оглед на които е извършен анализ и е даден отговор на въпросите по експертизата. Вещото лице е установило, че по отношение на наличието на служебен чат, такъв може да бъде установен от налични в устройството(мобилен телефон на В. Л.) снимки на екран, т.нар. screenshot, датирани от 14.11.2019г. В мобилното устройство е наличен график, свален на 06.11.2018г., от който на ред 102 се вижда „Д“(дневно) дежурство, отговарящ на името Р. за дата 19.11.2018г. Вещото лице е установило, че картинката не е манипулирана. От друга снимка се вижда в служебен чат с име „R. В.“ на 19.11.2018г., в 12:21ч. е разпространена версия на служебен график от Р. Z., в който се вижда ред 102, с име „Р.“ дежурства след тази дата са празни. Към датата на инцидента въпросният групов чат съдържа поне шест акаунта, вкл. Р. Z., който след 20.11.2018г. ограничава достъпа до чата на В. Л..

На следващо място, впечатление правят голям брой пропуснати повиквания от свързани с работодателя лица на датата и около часа на инцидента (G. R. 8.05, 08.07, 08.09, 09.09; R. R. 08.15, 08.19, 08.25; P. 08.59, 09.19;) които е невъзможно да са фалшиви, т.е. според заключението са автентични.

В съдебното производство са допуснати до разпит и изслушани свидетелите: Г. Г., П. Ж. и М. П. и М. Л. и И. А..

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, във вр. с чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. Следователно е процесуално допустима и следва да бъде разгледана нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение съгласно чл. 168, ал. 1 АПК на основанията по чл. 146 АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "г" от КСО - ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ, в предписаната от закона писмена форма, с всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

По смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт.

Разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО приравнява на трудова злополуката станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и 2 по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер.

Тълкуването на последно цитираната норма, доколкото спорът се свежда до това дали злополуката е настъпила при условията на чл. 55, ал. 2, т. 1 във вр. с, ал. 1 от КСО,

налага изводът, че фактическият състав на този тип трудовата злополука съдържа следните елементи: 1. Наличие на внезапно увреждане на здравето; 2. Осигурено за този риск лице (по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а КСО); 3. Внезапното увреждане на здравето да е причинило неработоспособност или смърт; 4. Самото увреждане на здравето да е станало с осигурения по време на обичайния път при отиване или връщане от работното място до основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер.

С оглед събраните по делото доказателства следва да бъде прието, че в случая безспорно са налице първите три елемента на посочения фактически състав, а именно В. Л. е осигурено лице по смисъл на чл. 55, ал. 2 КСО, налице е внезапно увреждане на здравето, което от своя страна е причинило нейната смърт. В настоящия случай е спорно наличието на четвъртия елемент на коментирания фактически състав и по-конкретно относно това дали процесното произшествие се е реализирало по обичайния път за работното място на Л. и следвало ли е същата да се яви на работа в 8:00 часа на 19.11.2018г.

По делото няма спор, че основното място на живеене на В. Л. е било [населено място], [жк], както и че относимото в случая работно място е Казино [населено място]. От свидетелските показания на Л.(сестра) се установява, че на 19.11.2018г. пострадалата е напуснала дома си с личния си лек автомобил, за да отиде на работа дневна смяна от 08:00 часа. Свидетелят А., заявява, че вечерта на 18.11.2018г. е бил с В. Л. и нейните родители, като ги е оставил в дома им след полунощ, Л. е останала вкъщи, тъй като на сутринта е била на работа. Тези данни съвпадат с изложеното в приложените по делото протоколи от разпити на Д. Л., Б. Л. и М. Л., извършени непосредствено след инцидента на 20.11.2018г. от разследващ полицаи по образуваното ДП№ 11431/2018г. Също според изслушаните в настоящото производство свидетелски показания в деня на инцидента В. се е движила с личния си автомобил по обичайния маршрут, водещ до местоработата ѝ. Безспорно е установено и мястото на произшествието от приложеното по делото заключение на Комплексна медицинска и автотехническа експертиза, която се възприема от съда като обективна и компетентно изготвена, въвеждаща в процеса с необходимата пълнота релевантни за разрешаване на настоящия спор факти и обстоятелства, а именно: лек автомобил „Ф. Поло“, управляван от В. Л. се е движил по [улица]с посока от Околовръстния път на [населено място] към [населено място] в района на около 100м. от моста на ЖП линия С.-Б..

В тази връзка следва да бъде съобразено, че относно цитираното в чл. 55, ал. 2 КСО понятие "обичаен път при отиване или при връщане от работното място" липсва легална дефиниция както в действащите, така и в отменените нормативни актове по социално осигуряване. Налага се обаче изводът, че става дума за повтарящи се действия по придвижване преди или след работа в рамките на минимално необходимото време за това, даващо основание да се приеме, че това е част от трудовия процес и е осигурен социален риск. Визираната в чл. 55, ал. 2 КСО правна фикция за наличието на трудова злополука е възприета, тъй като самото отиване и връщане до работното място съобразно обичайно необходимото време за пътуване и по обичайния маршрут, се обхваща от общата формула "увреждане по повод на работата".

В практиката си ВАС и ВКС трайно приемат, че за да се счита дадено

придвижване по обичайния път, следва пътуването да се извършва по ежедневния маршрут, по който осигуреният отива от местоживеенето до работното си място и обратно, като от обхвата на това понятие е изключен пътят, по който се е отклонил, заобиколил, спрял, отбил и др. подобни действия, несвързани с прякото придвижване, а включващи разнородни дейности, неотнормирани към обхвата на трудовите функции и на пътуването до мястото на работата си съответно до мястото си на живеене. Ако обаче в ежедневния маршрут се включват отклонения с оглед задоволяване на ежедневни житейски нужди на лицето с постоянен характер (взимане на дете от детско заведение, пазаруване в близкия магазин и др.) или избягване на трафик, заледяване, труден пътен участък с множество завои, то тези отклонения също биха се включили в понятието "обичаен път при отиване или връщане от работното място до постоянното място на живеене", макар чрез тях маршрутът за придвижване да се окаже по-дълъг от друг такъв възможен.

Изложеното до тук, съотнесено към конкретиката на настоящия казус, налага да се приеме, че при настъпване на злополуката В. Л. се е движила по обичайния път до нейното работно място.

Другото спорно обстоятелство-следвало ли е на 19.11.2018г. В. Л. да се яви на работа и отрицателният отговор на решаващия административен орган е основанието му да приеме, че злополуката с пострадалата не е трудова. Съдът намира този извод за неправилен.

Административния орган, както и длъжностно лице по чл.60, ал.1 КСО обосновават извода си с оглед график за м.11.2018 г. представен от [фирма], наименован „работен график и отчитане явяването и неявяването на работа за м.ноември 2018 г.” Според решаващия орган е видно от графика, че В. Л. е в почивка в периода от 15.11.2018 г. до 19.11.2018 г. включително. Първата ѝ /дневна/ смяна след почивка е отбелязана на 20.11.2018 г. Следователно, съгласно представения „работен график и отчитане явяването и неявяването на работа за м.ноември 2018 г.”, на 19.11.2018 г. /деня на злополуката/ В. Л. не би следвало да бъде на работа.

В хода на съдебното производство, така и в административното не са събрани доказателства, които безспорно и безпротиворечиво да установят, че В. Л. не е трябвало да се яви на работа на 19.11.2018г. в казино Б. за дневна смяна от 08:00 часа. На първо място следва да се посочи, че според показанията на свидетели: Г. Г., П. Ж. и М. П. дневна смяна започва в 09:00 и приключва в 21:00 часа, което противоречи на заповедта на работодателя за регламентиране на сменния режим на работа, където е посочено начало на 1ва смяна от 08:00 часа. Изявленията

в о.с.з както и в декларациите от П. Ж. и Г. Г., че не са имали служебен чат във вайбър или месинджър група останала недоказани предвид приетата и неоспорена компютърно техническа експертиза, която установи участието на посочените лица и В. Л. в служебен чат в приложеното М.. Буди недоумение факта, че при разпита Г. не си спомня да е търсила пострадалата по телефона, а всъщност са налични три пропуснати повиквания и то в час съвпадащ с приключващата смяна и застъпването на нова, която не се явила. Декларира, че е отишла на работа в 08:45ч., в о.с.з споменава 09:00ч., на 19.11.2018г., сменила е П. Ж., която е била нощна смяна. Г. не си спомня месеца и годината и никакви други подробности, освен че в този ден В. не е трябвало да бъде на работа. По същото време, в интервала от 08:00ч. до 09:19ч. позвънявания на личния телефон на Л. е осъществила и П. Ж.. Ж. твърди, че е звъняла на пострадалата, защото чула за инцидента, в същото време Г. била разбрала от нея по-късно през деня за случилото се с В. Л.. Заповед № 31, издадена от работодателя, с която се прекратява трудовото правоотношение с В. Л., считано от 19.11.2018г. поради смърт на работника е с дата 16.11.2018г. Протокол № 1 от 14.08.2019г. за разследване, регистриране и отчитане на трудова злополука, не е подписана от всички членове на комисията, назначена със заповед №1 от 14.08.2019г. от управителя на [фирма]. От изложеното се налага извода, че в [фирма] не е организиран и утвърден със съответните образци документооборота, пречатващи контрола по спазване на трудовото законодателство, съответно съставяните такива са силно компрометирани до невъзможност да се ползват дори с формална доказателствена сила. Такива нарушения са констатирани и в Протокол №67/01.10.2019г. за резултатите от извършено разследване на злополука станала на 19.11.2018г.

„Работен график и отчитане явяването и неявяването на работа за м.ноември 2018г.” представен от осигурителя по производството съставлява частен свидетелстващ документ и се ползва с формална доказателствена сила единствено относно факта на писменото изявление и неговото авторство. Съгласно разпоредбата на чл. 180 от ГПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство само за това, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица, а не и за верността на фактите, съдържащи се в тези изявления. За разлика от официалния документ, частният документ, независимо дали е диспозитивен или свидетелстващ, не се ползва с достоверност на датата и мястото на съставянето си. Съгласно чл. 181 ГПК обаче, частният документ има достоверна дата за трети лица от деня,

в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа. Съдът сам, по вътрешно убеждение и при съпоставка с останалите доказателства по делото преценява каква вяра да даде на документа.

При внимателен анализ на „Работен график и отчитане явяването и неявяването на работа за м.ноември 2018г.“ е видно, че същият представлява компютърна графика работен лист в табличен вид. В него са отразени: сумарно отчитане на работното време за м. ноември 2018 г.; име и презиме на служителите; име на обекта, дни от месеца, отработени дни, неявявания, нощен труд, извънреден труд; отразен е и сменния режим на работа, който е регламентиран със заповед на управителя на [фирма] и е в сила от 01.02.2017г. Графикът съдържа име на обекта, в който се полага труд, подписи на лицата, които са го съставили и утвърдили. В изпълнение на указания на съда по настоящото дело с вх. № 14778 от 01.06.2020г. [фирма] са предоставили утвърден работен график и отчитане на явяването и неявяването на работа през месец ноември 2018г. График със същото наименование -2 броя е приложен и по административната преписка в периода август 2019г. когато е декларирана трудовата злополука и декември 2019г., когато е издадено процесното решение, приобщена по делото. При съпоставянето на трите екземпляра е видно, че въпреки идентичността на съдържанието им, и в трите се наблюдават различия в изписването на имената на „изготвил“ и „утвърдил“ и положените от тях подписи, както и в разположението на печата на листа, като дори в представения до съда екземпляр е подпечатано с абсолютно различен печат на дружеството от този положен на другите 2 екземпляра. Всичко изложено дотук, несъмнено води до извода, че нито един от тези екземпляри на работен график не представлява оригинал или копие на документ, очевидно би могъл да бъде съставен и разпечатан, подписан и подпечатан по всяко време и от лице имащо достъп до съответния файл. При липса на подкрепящи достоверността на съдържанието му с други документи относими за посоченото в него като заповеди за отпуски или ведомости за заплати, от които би могло да се извлече информация и да се съпоставят данните за присъствие/отсъствие от работа и доколкото същият не е удостоверен с дата, номер, последователност от страници на номерована и прошнурована книга за присъствените дни-явявания или неявявания, не

би могло да се приеме, че същият е автентичен документ, неподлежащ на манипулация. В този смисъл и с оглед на събраните доказателства по делото в тяхната съвкупност и взаимовръзка, липсват основания да се приеме, че В. Л. на 19.11.2018г. не е трябвало да се яви на работа. Напротив, установени са всички елементи от фактическия състав на чл. 55, ал. 2, т. 1 във вр. с ал. 1 от КСО, поради което внезапното увреждане на здравето на осигуреното лице, причинило смъртта му по време на обичайния път от основното местоживееие до работното място, неправилно не е било квалифицирано като трудова злополука.

Трудовият характер на дадена злополука е обективно състояние, което е налице, когато са изпълнени всички елементи от фактическия състав на нормата на чл.55, ал.1 от КСО. Когато са налице всички елементи от състава на трудовата злополука, такава не е налице само в случаите, когато пострадалият умишлено е увредил здравето си – аргумент от чл.55, ал.3 вр. ал.1 и ал.2 от КСО. Всеки един от тези елементи може да се доказва и в хода на административното производство, и в хода на съдебното производство, с допустимите доказателствени средства по АПК и специалните КСО и приложимите подзаконови актове. В случая се установи съставът на чл.55, ал.1 от КСО и Директорът на НОИ - ТП С. град неправилно е приел, че не е налице трудова злополука.

По горните съображения съдът намира жалбата за основателна, а обжалваното решение като материално незаконосъобразно следва да се отмени.

Съгласно чл.173, ал.1 от АПК когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество, а според ал.2 АПК извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В случая въпросът е предоставен на преценката на административния орган да разпореди, че злополуката, , претърпяна от В. Л. на 19.11.2018г, се приема за трудова злополука, то и делото следва да му бъде изпратено като преписка за изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

При посочения изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК, на жалбоподателя се дължат сторените в производството разноси, които се констатираха в размер на 935.19 лева - възнаграждение за вещо лице в размер на 530.19 лв. и 400 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 5лв. за съдебно

удостоверение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 55 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-667/10.12.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 23619 от 14.10.2019 г., на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО , по силата на което злополуката, претърпяна от В. Л. на 19.11.2018г., не е приета за трудова злополука.

ВРЪЩА делото като преписка на Директора на ТП на НОИ С.-град за произнасяне по декларирана от Д. Г. Л., като наследник на В. Б. Л. трудова злополука по чл. 55, ал. 2 от КСО с вх. № 691 от 03.08.2019г., претърпяна на 19.11.2018г. от В. Б. Л., при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на Д. Г. Л. и Б. Х. Л. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис 31, сумата от 935,19лв., представляваща сторените в производството разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: